

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Bernardi Primi Clarævallensis Abbatis, Ordinis
Cisterciensium Antesignani, melliflui Ecclesiæ Doctoris
Sermones In Dominicis & Festa per annum**

Bernardus <Claraevallensis>

VII. De Peregrino, Mortuo, Crucifixo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39254

ignoratis. Quo enim pacto voluntatem DEI præviam sequar, ubi ignoro eam? Cognosco autem tantum ex parte, & necdum sicut cognitus sum. Propterea inquirenda sunt nobis cum omni desiderio incrementa prudentiæ, ut magis ac magis notam faciat nobis DEUS voluntatem suam, ut sciamus quid acceptum sit ei omni tempore. Sic virtutum consummatio, justitiæ, fortitudinis, temperantiæ, & prudentiæ unionem illam tam felicem quam desiderabilem consummabit, ut sit nobis cum Deo una voluntas: & quæcunque ei placent, placeant simul & nobis: atque hoc nobis erit (ut de Angelis supradictum est) omnino perfecta jucunditas.

Oramus autem ut *adveniat regnum Domini*, quo videlicet nobis plena sit de regni potestate securitas. Quod autem petimus ut *sanctificetur nomen eius*, omnino jam supra nos in eius notitiam pergere concupiscimus. Ubi nimirum nobis in nobis & felix securitas & secura felicitas fuerit, in eum qui super nos est, tota iam spiritus vehementia rapiemur, *Sanctificetur nomen tuum*. Nomen eius, gloria eius. Et illa quando non sancta? Fieri tamen dicitur sancta gloria eius, cum in sanctitate glorificatur à nobis: sicut & voluntatem eius, quæ aterna est, in nobis (ut nostra fiat) fieri postulamus. Hoc ergo primum fieri petimus quod maximum est, ut nobis gloriæ illius innotescat sanctitas illibata. Exinde quod ad nos spectat optamus, & regni potestatem propter securitatem, & voluntatis eius in nobis perfectionem propter jucunditatem. Sed quia necdum illa perfectione gaudentes non sine magno labore divinæ potestatis obtemperare voluntati, opus est cibo ne deficiamus, opus est, inquam, *pane quotidiano*. Sæpius quoque aberrantes ab ea, & delinquentes, hoc est derelinquentes eam, necessariò pro indulgentia supplicamus, dicentes: *Dimitte nobis debita nostra, &c.* At ne forte in eadem recidamus post acceptam veniam peccatorum, orandus à nobis idem ipse est *ne nos inducat in tentationem*: sed magis educat nos, & liberet à malo.

Quomodo sanctificari dicatur nomen Dei in seipso summè sanctum.

IN QUADRAGESIMA,

De Peregrino, Mortuo, & Crucifixo,

SERMO VII.

Obsecro vos tanquam advenas & peregrinos abstinere vos à carnalibus desideriis a.

1. Pet. 2. b

Felices qui præsentī sæculo nequam advenas & peregrinos exhibent, immaculatos se custodientes ab eo. *Neque enim habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus* b. Abstineamus ergò à carnalibus desideriis quæ militat advertus animam tanquam advenæ & peregrini. Peregrini

1. Heb. 13. c

Peregrinus siquidem via regia incedit, non declinat ad dexteram neque ad sinistram. Si forte iurgantes viderit, non attendit: si nubentes aut choros ducentes, aut aliud quodlibet facientes, nihilominus transit, quia peregrinus est, & non pertinet ad eum de talibus. Ad patriam suspirat, ad patriam tendit, vestitum & victum habens non vult aliis onerari. Beatus planè qui suum sic agnoscit, sic deplorat incolatum, dicens Domino ^c: *Quoniam advena ego sum apud te, & peregrinus sicut omnes patres mei.* Magnū hoc quidem, sed forte gradus aliquis altior est. Nam peregrinus etsi non admiscetur civibus, aliquando tamen delectatur videre quæ fiunt, aut audire ab aliis, aut ipse narrare quæ viderit: & his & huiusmodi etsi penitus non retinetur, detinetur tamen & retardatur, dum minus memor patriæ minori accelerat desiderio. Nam & tanto tempore potest in his delectari, ut jam non solum remoretur, & minus citò veniat, sed & remanens ex toto ne tardè quidem perveniat.

Peregrini mysticâ descriptio.

^c Psal. 38. d

Quis igitur est magis alienus ab actibus sæculi, quàm peregrinus? Profectò quibus dicit Apostolus ^d: *Mortui enim estis, & vita vestra abscondita est cum Christo in DEO.* Peregrinus nimirum potest facile occasione viatici plus quam oporteat & detineri quærèdo, & prægravari portando: mortuus, si desit etiam ipsa sepultura, non sentit. Sic vituperantes ut laudantes, sic adulantes audit ut detrahentes: imò verò nec audit, quia mortuus est. Omnino felix mors, quæ sic immaculatum servat, imò penitus alienum facit ab hoc sæculo. Sed necesse est ut qui non vivit in se, vivat Christus in illo. Hoc est enim quod ait Apostolus ^e: *Vivo autem jam non ego, vivit vero in me Christus.* Ac si diceret: Ad alia quidem omnia mortuus sum, non sentio, non attendo, non curo: si qua verò sunt Christi, hæc vivum inveniunt & paratum. Nam si non aliud possum, saltem sentio, placet quod ad eius honorem fieri video, displicent, quæ aliter fiunt. Magnus omnino gradus est iste.

^d Coloff. 3. a

Mortuum Mundum do quis.

^e Gal. 2. d

At fortasse poterit aliquid adhuc superius inveniri. In quo ergo quæremus? In quo putas, nisi in eo de quo nunc loquebamur, qui raptus est usque ad tertium cælum? Quis enim prohibet tertium cælum dicere, si quem gradum supra istos poteris invenire? Audi igitur ipsum de hac tanta altitudine non in se gloriantem, sed dicentem ^f: *Mihi absit gloriari nisi in cruce Domini nostri Iesu Christi, per quem mihi mundus crucifixus est, & ego mundo.* Non solum, inquit mortuus mundo, sed & crucifixus: quod est ignominiosum genus mortis. Ego illi, pariter & ipse mihi. Omnia quæ mundus amat, crux mihi sunt: delectatio carnis, honores, divitiæ, vanæ hominum laudes: Quæ verò mundus reputat crucem, illis affixus sum, illis adhæreo, illa toto amplector affectu. An non maior iste est

^f Gal. 6. d

Crucifixus mundo quis.

secundo & primo gradu? Peregrinus si prudens est, & non obliviscitur suæ peregrinationis, licet cum labore transit, & non magnopere sæcularibus implicatur: mortuus æquè blanda huius sæculi sicut aspera spernit. Quia verò raptus est usque ad tertium cælum, crux illi est omne cui mundus inhæret: & his adhæret quæ mundo crux esse videntur. Quamvis in his verbis Apostoli illud quoque non incongruè posset intelligi, crucifixum ei mundum reputatione, ipsum verò mundo crucifixum compassionem. Crucifixum enim mundum videbat obligationibus vitiorum, & ipse crucifigebatur ei per compassionis affectum.

¶ Psal. 83. d

Pensemus singuli in quo gradu quisque sit positus, & studeamus proficere de die in diem, quoniam de virtute in virtutem videbitur *Deus Deorum in Sion* &. Maximè verò hoc sancto tempore in omni, obsecro, puritate conversari studeamus, ubi & certus & brevis dierum numerus positus est, ne desperet humana fragilitas. Nam si dicitur nobis in omni tempore, solliciti estote omnino ad custodiendam puritatem vestræ conversationis, quis non desperet? Nunc autem monemur, brevi dierum numero omnes aliorum temporum negligentias emendare: ut vel sic gustemus dulcedinem perfectæ puritatis, & omni deinceps tempore in conversatione nostra sanctæ huius quadragesimæ vestigia clara resplendeant. Conemur ergo, fratres sanctum hoc tempus tota devotione suscipere, & tunc magis arma spiritualia reparare. Nunc enim generali quodam totius orbis exercitu contra diabolum Salvator congregitur: beati, qui sub tali duce strenuè militarint. Toto siquidem anno domestica regis familia militat, & assidua est in bellorum procinctu: semel autem & certo tempore universum imperium generali congregatur exercitu. Felices vos, qui domestici meruistis esse: quibus dicit Apostolus ^b. *Iam non estis hospites & advena, sed estis cives sanctorum, & domestici Dei.* Quid igitur facturi sunt qui toto anno pugnam susceperunt, quando & ipsi rudes & vacantes prius spiritualia arma arripiunt? Utique solito amplius solitæ opus est insistere pugnae, ut magna quædam victoria regi nostro ad gloriam, nobis proveniat ad salutem.

Tempore Quadragesimæ. Christus generali totius orbis exercitu cum diabolo congregitur.

¶ Ephes. 2. d

DE S. BENEDICTO ABBATE,

SERMO.

Convenientibus vobis in unum ad audiendum verbum salutis, magnus mihi timor, Fratres mei, ne quis forè minus digne illud recipiat, & non sicut recipiendum est verbum Dei. Scio enim terram quæ sapius supervenientem in se recipit imbrem, si fructum non fecerit, reprobam fore, & proximam maledicto ^a. Et ego utique si possem, benedictiones

¶ Heb. 6. b